

Sygn. akt I NKRS 172/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołania A. P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 28 października 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w B., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 302,

z udziałem W. P.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 16 lutego 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 28 października 2021 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: u.KRS) postanowiła przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie W. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w B. (dalej: SR w B.)

oraz nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. P. oraz M. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w SR w B.

Na posiedzeniu 25 października 2021 r. zespół członków KRS, po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu na W. P. oddali 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”; na M. W. oddali 1 głos „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”, a na A. P. nie oddali głosów „za” ani „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”. W wyniku głosowania, zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Radzie na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w SR w B. W. P.. Wniosek taki, w ocenie zespołu, był w pełni uzasadniony treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, opiniami służbowymi, a także opinią Kolegium Sądu Okręgowego w B.

W uzasadnieniu stanowiska zespół członków KRS wskazał, że za rekomendowaniem W. P. przemawiało wieloletnie i bogate doświadczenie zawodowe, zdobyte podczas wykonywania zawodu radcy prawnego, m.in. w Starostwie Powiatowym w N. [...] oraz w ramach indywidualnej kancelarii, jak również pracy referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w S., w którym orzeka od kwietnia 2018 r. w wydziale cywilnym. W toku postępowania kandydat otrzymał pozytywną ocenę kwalifikacji, jak również pozytywną opinię Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. oraz Prezesa Sądu Rejonowego w S. Ponadto uzyskał najwyższe, spośród uczestników postępowania, poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w B..

Następnie Rada w części II uzasadnienia Uchwały przedstawiła szczegółowo sylwetki wszystkich kandydatów. W części III natomiast KRS przedstawiła ocenę kandydatów i wskazała motywy oraz kryteria na podstawie których dokonała wyboru nominowanego kandydata. W ocenie KRS W. P. posiada ugruntowaną wiedzę prawniczą oraz bogate i wieloletnie doświadczenie zawodowe, zdobyte podczas wykonywania zawodu radcy prawnego, jak również pracy referendarza

sądowego w Sądzie Rejonowym w S.. W ocenie Rady jego wysokie kwalifikacje merytoryczne znajdują odzwierciedlenie w dobrej ocenie jego pracy oraz bardzo dobrych opiniach służbowych. Zgodnie z przedstawionymi ocenami i opiniami, kandydat posiada rozległą wiedzę z zakresu prawa materialnego i procesowego, potrafi dobrze zorganizować pracę, wykonując przydzielone mu zadania, jest samodzielny, koleżeński, o wysokiej kulturze osobistej. Jako jedyny z kandydatów posiada doświadczenie orzecznicze, które zdobył na stanowisku referendarza sądowego. Ponadto uzyskał najwyższe, spośród uczestników postępowania, poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w B.

W dalszej części uzasadnienia Rada wskazała, że pozostali kandydaci również otrzymali oceny ich pracy, które potwierdzały ich kwalifikacje zawodowe. Rada nie mogła jednak pominąć zawartych w ocenie kwalifikacji A. P. wniosków, że wąski wachlarz spraw, w których świadczyła pomoc prawną uniemożliwia wydanie opinii o jej przygotowaniu zawodowym do orzekania w sprawach cywilnych wszystkich kategorii, bowiem nie przedstawiła do oceny spraw z innych kategorii (z zakresu prawa zobowiązań, prawa rzeczowego, spadkowego, rodzinnego, pracy, ubezpieczeń społecznych, gospodarczych), co świadczy o tym, że w ramach wykonywania zawodu radcy prawnego wyspecjalizowała się w sprawach dotyczących dochodzenia należności z zakresu ubezpieczeń i z tytułu zadośćuczynienia. Ponadto nie otrzymała poparcia Kolegium Sądu Okręgowego w B..

W konkluzji uzasadnienia Rada stwierdziła, iż powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia KRS w dniu 28 października 2021 r. na A. P. oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 16 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; na W. P. oddano 15 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów, natomiast na M. W. oddano 4 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W dniu 7 grudnia 2021 r. (data prezentaty KRS) A. P. (dalej: skarżąca, odwołująca się) wniosła odwołanie od powyższej Uchwały z powodu jej sprzeczności z prawem, zaskarżając ją w części dotyczącej punktu 1 w zakresie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie W. P. do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu rejonowego w SR w B. oraz punktu 2 w zakresie nie przedstawienia takiego wniosku dotyczącego jej osoby wraz z wnioskiem o uchylenie zaskarżonej uchwały oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS. Skarżąca podniosła zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 42 ust. 1 w zw. z art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS poprzez nienależyte uzasadnienie zaskarżonej uchwały i niewyjaśnienie motywów, jakie legły u jej podstaw, a w szczególności przez:

1) niepełne i wybiórcze przedstawienie kandydatury odwołującej się podczas posiedzenia Rady z pominięciem szeregu okoliczności istotnych z punktu widzenia przyjętych przez ustawodawcę kryteriów oceny z art. 35 ust. 2 u.KRS, które wskazywały, że jej kandydatura jest lepsza, niż rekomendowanego kandydata, a w szczególności odwołująca się wskazała, że:

- ukończyła oprócz studiów prawniczych również podyplomowe studia z zakresu podatków i doradztwa podatkowego na Uniwersytecie Ekonomicznym w P. oraz studia specjalne w zakresie studiów europejskich na Uniwersytecie [...] w T., podczas gdy rekomendowany kandydat nie ukończył żadnych studiów podyplomowych, ukończył za to studium pedagogiczne i studia z zakresu politologii, co z uwagi na ubieganie się o stanowisko sędziowskie zdaje się nie mieć znaczenia, w przeciwieństwie do znajomości prawa podatkowego i prawa unijnego,

- ukończyła aplikację sądową i zdała egzamin sędziowski podczas gdy rekomendowany kandydat jedynie aplikację radcowską, co z uwagi na ubieganie się o stanowisko sędziowskie ma znaczenie,

- posiada większe i dłuższe doświadczenie zawodowe jako radca prawny, gdyż prowadzi kancelarię radcowską od 2008 r. podczas gdy rekomendowany kandydat wykonywał zawód radcy prawnego w kancelarii jedynie od 6 czerwca 2014 r. do 15 kwietnia 2018 r., kiedy to prawo do wykonywania zawodu zostało zawieszone w związku z jego zatrudnieniem od 30 kwietnia 2018 r. na stanowisku referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w S..

2) nieprzedstawienie powodów, dla których Rada przyjęła, że odwołująca się nie spełnia w stopniu wyższym, niż wybrany kandydat, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS i poprzestanie jedynie na zbiorczym, ogólnikowym, hasłowym stwierdzeniu: „Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła doświadczenie i kwalifikacje zawodowe wymienionych wyżej i poprzestając na lakonicznym stwierdzeniu, iż wiedza teoretyczna i przygotowanie zawodowe jakie posiada Pan W. P. – zdaniem Rady – bardziej odpowiada w tym konkursie i daje gwarancję należytego wykonywania przez niego obowiązków sędziego”.

W uzasadnieniu odwołania skarżąca podniosła, że zaskarżona uchwała nie wyjaśnia przyczyn, dla których Rada zdecydowała się przedstawić wniosek o powołanie rekomendowanego kandydata, który wykonywał zawód radcy jedynie przez niespełna 4 lata, w przeciwieństwie do odwołującej się, która wykonuje zawód radcy prawnego prowadząc własną kancelarię od prawie 13 lat, odbyła aplikację sądową i zdała egzamin sędziowski. Ponadto, w ocenie skarżącej, podczas posiedzenia Rady jej kandydatura została przedstawiona w sposób niepełny i wybiórczy z pominięciem szeregu okoliczności istotnych z punktu widzenia przyjętych przez ustawodawcę kryteriów oceny z art. 35 ust. 2 u.KRS, które wskazywały, że jej kandydatura jest lepsza, niż rekomendowana kandydatura. Całkowicie pominięto, w ocenie odwołującej się, że posiada większe doświadczenie zawodowe jako radca prawny, jej wykształcenie zostało uzupełnione poprzez studia podyplomowe i specjalne z zakresu prawa podatkowego oraz unijnego oraz że przede wszystkim ukończyła 3-letnią aplikację sądową i zdała egzamin sędziowski, podczas, gdy rekomendowany kandydat po niespełna 4 latach wykonywania zawodu radcy prawnego zdecydował się na pracę jako referendarz sądowy i pracę tę wykonuje dopiero od 2 lat. Ponadto, w ocenie odwołującej się, z treści uzasadnienia uchwały wynika, że decydujące znaczenie dla oceny jej kwalifikacji zawodowych miały wnioski opinii sporządzonej przez sędziego wizytatora, która zawierała ocenę wyłącznie spraw sądowych, co świadczy jedynie o zakresie prowadzonych spraw w sądzie, a nie wszystkich spraw związanych z udzielaną pomocą prawną w ramach prowadzonej kancelarii. Tym bardziej, że z uzasadnienia nie wiadomo jakie sprawy prowadził rekomendowany kandydat,

jakich kategorii dotyczyły i czy faktycznie ich zakres oraz różnorodność oraz ilość była większa niż odwołującej się. Stąd, w ocenie odwołującej się, nie wynika na czym polega rozległa wiedza z zakresu prawa materialnego i procesowego rekomendowanego kandydata i na czym polega jego bogate doświadczenie orzecznicze, w szczególności biorąc pod uwagę bardzo ograniczony (wąski) zakres spraw w jakich orzeczenia wydaje referendarz sądowy.

Pismem z 16 grudnia 2021 r. Rada poinformowała Sąd Najwyższy, że w niniejszej sprawie nie składa odpowiedzi na przedmiotowe odwołanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 oraz ust. 3 u.KRS uczestnik postępowania przed KRS może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej – z wyjątkiem art. 87¹ k.p.c., który ustanawia w postępowaniu przed Sądem Najwyższym tzw. przymus adwokacko – radcowski (art. 44 ust. 3 u.KRS).

Właściwość Sądu Najwyższego w sprawach z odwołania od uchwał KRS dotyczących obsady stanowisk sędziowskich sprowadzająca się do badania czy Uchwała KRS nie pozostaje w sprzeczności z prawem – zarówno prawem materialnym, jak i przepisami postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14; z 17 lipca 2014 r., III KRS 17/14) – co oznacza, że podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21 i powołane tam orzecznictwo). Sąd Najwyższy nie posiada także kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Przedstawianie Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego pozostaje bowiem, z mocy art. 179 Konstytucji RP, wyłączną kompetencją KRS. Sąd Najwyższy nie zastępuje Rady w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu, polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego oraz nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu

Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16, LEX nr 2122412 i powołane tam wcześniejsze orzecznictwo).

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (tak: wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06) i podlega ona kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Kryteria wyboru kandydatów na stanowiska sędziowskie określa art. 35 ust. 2 u.KRS, który stanowi, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół członków Rady kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia:

1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia;

2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Powołany przepis określa okoliczności, które powinien wziąć pod uwagę zespół ustalając kolejność kandydatów na liście w przypadku, gdy na jedno stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat. Przyjąć należy, że w takim przypadku przepis ten określa kryteria oceny zgłaszającego się kandydata, którymi powinien kierować się zespół przyjmując stanowisko, o którym mowa w art. 34 ust. 1 u.KRS, a także sama Rada, podejmując uchwałę, o której mowa w art. 33 ust. 1 u.KRS. W sprawie dotyczącej rozpatrzenia zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie treść art. 35 ust. 2 u.KRS uzupełnia więc ogólne wymogi, jakie powinna spełniać Uchwała KRS w sprawie indywidualnej, wskazane w art. 33 ust. 1 u.KRS, zgodnie z którym w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie

udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone.

Przechodząc do oceny zarzutu naruszenia art. 42 ust. 1 w zw. z art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS podniesionego w rozpoznawanym odwołaniu Sąd Najwyższy stwierdza, że jakkolwiek odwołująca się wskazała szereg okoliczności świadczących o tym, że byłaby lepszym kandydatem, to sam zarzut sprowadza się do stanowiska, według którego ocena jej kandydatury została przeprowadzona przez KRS bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji odwołującej się, bez wzięcia pod uwagę kryteriów wskazanych w przepisach prawa, w sposób nie poddający się kontroli instancyjnej i uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia uchwały, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek – a tym samym w sposób sprzeczny z prawem.

Zgodnie z art. 42 ust. 1 u.KRS, uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Funkcją uzasadnienia jest przedstawienie procesu decyzyjnego, który doprowadził do podjęcia przez KRS w danej sprawie uchwały o określonej treści, a celem – umożliwienie poddania tej uchwały kontroli w określonym przez ustawę trybie i zakresie. W sprawie zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie uzasadnienie uchwały Rady powinno zatem wskazywać przebieg postępowania w sprawie oraz przedstawiać motywy podjętej i wyrażonej w uchwale decyzji – w taki sposób, aby dało się na jego podstawie stwierdzić, czy podejmując ją Rada uwzględniła wymogi wskazane w art. 33 ust. 1 u.KRS, o których była mowa wyżej, a także, jakie kryteria wzięła pod uwagę przy ocenie zgłoszonej kandydatury (zgłoszonych kandydatur) i w jaki sposób ocena spełniania przez kandydata tych kryteriów przełożyła się na decyzję o przedstawieniu albo nieprzedstawieniu jego kandydatury Prezydentowi RP na wolne stanowisko sędziowskie (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z 22 maja 2012 r., III KRS 13/12).

Uzasadnienie uchwały pełni zatem nie tylko funkcje procesowe, ale buduje autorytet organów państwa i kształtuje zewnętrzne przekonanie o sprawiedliwości procedur i podejmowanych rozstrzygnięć. Nawet bardzo szczególna pozycja

ustrojowa niektórych organów państwa, jak Krajowa Rada Sądownictwa, nie usprawiedliwia sporządzania uzasadnień, które tylko pozornie realizują swoje funkcje. W żadnym też razie kolegialny charakter organu albo przyjęta metoda podejmowania decyzji (np. tajne głosowanie czy objęta tajemnicą narada sędziowska) nie zwalnia organu z obowiązku rzetelnego uzasadnienia rozstrzygnięcia. Należy jednak przy tym zauważyć, że wadliwość uzasadnienia uchwały KRS może powodować konieczność uchylenia uchwały, bez potrzeby badania innych ewentualnie podniesionych w odwołaniu zarzutów, jedynie w sytuacjach zupełnie wyjątkowych, a mianowicie wtedy, gdy jest ono dotknięte brakami, które całkowicie uniemożliwiają odczytanie, jakimi przesłankami Rada kierowała się podejmując zawarte w uchwale rozstrzygnięcie. Przeprowadzenie kontroli zaskarżonej uchwały przez pryzmat jej zgodności z prawem istotnie staje się bowiem wówczas niemożliwe (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21).

Zarzut odwołującej się dotyczący naruszenia wskazanych przepisów zasadniczo opiera się na stwierdzeniu, że w uzasadnieniu uchwały KRS brakuje dostatecznego wyjaśnienia i uzasadnienia kryteriów wyboru, którego ustawa wymaga od członków KRS w postaci dokonania własnych i wyczerpujących ustaleń faktycznych oraz wyjaśnienia, w jaki sposób poczynione przez Radę ustalenia przełożyły się na ocenę kandydatur. Sąd Najwyższy po zapoznaniu się z dokumentacją i przebiegiem posiedzenia nie podziela argumentacji odwołującej się. Uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jasno, iż KRS oceniając kandydatury zgłoszone w postępowaniu konkursowym na stanowisko sędziego uwzględniła w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania podobne okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji poszczególnych kandydatów do pełnienia urzędu sędziego sądu rejonowego. Przypomnieć bowiem należy, że rozpoznając odwołanie od uchwały Rady, Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatur, ale ocenia, czy obowiązujące w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów.

Sąd Najwyższy podkreśla, że procedura wyłaniania kandydatów na poszczególne stanowiska sędziowskie w świetle przepisów u.KRS nie przewiduje

obowiązku przedstawienia przez zespół członków Rady szczegółowej charakterystyki poszczególnych kandydatów, w tym dokładnego omówienia wszystkich elementów ich drogi zawodowej, co nie oznacza, iż zostały one pominięte. Każdy z członków KRS otrzymuje bowiem pełny zestaw dokumentacji dotyczący wszystkich kandydatów, z którym zapoznaje się przed podjęciem decyzji o wyborze najlepszych jego zdaniem kandydatów.

Uzasadnienia uchwał KRS dotyczą często kilku kandydatów na wolne stanowiska (tak było w przypadku przedmiotowego konkursu). Sytuacja taka wymaga od KRS zwięzłości w przedstawieniu motywów podjętej uchwały, a zatem szczegółowe omówienie każdego z ustawowych kryteriów oceny wobec poszczególnych kandydatów jest z natury rzeczy trudna, tym bardziej, że dokonując oceny merytorycznej poszczególnych kandydatów głosujący członkowie KRS uwzględniają wiele różnych kryteriów w odniesieniu do każdego z kandydatów. W podejmowanych przez nich decyzjach zachodzi więc często relacja wielokrotnego krzyżowania się zastosowanych kryteriów oceny kandydatur, które najczęściej zawierają wyrównany poziom zawodowy, tak jak było w niniejszym postępowaniu.

Z tych powodów wystarczające jest, zdaniem Sądu Najwyższego, przedstawienie bądź to argumentów przemawiających za poszczególną kandydaturą, bądź też okoliczności świadczących w ocenie KRS przeciwko niej. Stanowisko to powinno być jednak na tyle precyzyjne, aby pozwalało na odczytanie wiodących motywów wyboru. Uzasadnienie uchwały KRS w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w B. spełnia takie wymogi w wystarczającym stopniu.

Przeprowadzana przez Sąd Najwyższy weryfikacja uzasadnienia zaskarżonej uchwały KRS, z uwagi na charakter i rygorystyczne granice ustawowego modelu kontroli odwoławczej musi się ograniczyć do weryfikacji przede wszystkim pełności materiału, będącego podstawą rozstrzygnięcia KRS, a zatem kontroli podlega ustalenie czy przedmiotem rozważenia przez Radę były wszystkie informacje, które odnoszą się do ustawowych kryteriów oceny kandydatów biorących udział w konkursie. Taki sposób kontroli sądowej

zaskarżonej uchwały jest w świetle przyjętej procedury wystarczający, aby zostać uznany za zgodny z konstytucyjnym prawem do równego dostępu do służby publicznej. Ewentualne braki w przedstawieniu pełnego zestawu dokumentów, na podstawie których dokonano oceny określonej kandydatury, nie może się automatycznie przekładać na wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia. Innymi słowy, wątpliwości wysuwane przez odwołującą się, co do pominięcia istotnych dla jej kandydatury informacji przez ich niewskazanie lub nieustosunkowanie się do nich w uzasadnieniu uchwały przez KRS, nie może być zawsze utożsamiane z wadliwością zaskarżonej decyzji.

Sąd Najwyższy analizując całość dokumentacji sprawy, jak również uzasadnienie zaskarżonej uchwały, doszedł do przekonania, że Rada poprawnie scharakteryzowała kandydaturę odwołującej się. Tym bardziej, że w uzasadnieniu znalazło się wiele pozytywnych opinii dotyczących jej osoby. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że KRS, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro w uchwale jednoznacznie wskazano, iż o braku wyboru kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów. Podkreślić przy tym należy, że przedmiotem sprawowanej przez Sąd Najwyższy kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS.

W realiach niniejszej sprawy trudność wyboru, jakiego miała dokonać KRS wynikała z faktu, iż zgłoszeni kandydaci mieli zbliżone kompetencje wyrażające się w podobnym doświadczeniu zawodowym, otrzymali także pozytywne opinie. Tak więc w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej oceny poszczególni kandydaci nie wykazywali ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16). Wobec

dochowania przez Radę procedur ustawowych Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny kryteriów, które miały charakter decydujący.

Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia zarzutu, że Rada naruszyła art. 33 ust. 1 KRS przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały opisano wszystkie istotne cechy kandydatów i skonfrontowano je z ustawowymi kryteriami. Podkreślić przy tym należy, że ustawa wymienia kwalifikacje na pierwszym miejscu, jako cechę najważniejszą, ale nie określa wpływu poszczególnych właściwości kandydata na ostateczną ocenę. Z kolei „kwalifikacje” to cecha, której nie da się w sposób prosty odróżnić od innych elementów, takich jak doświadczenie zawodowe, wykształcenie, znajomość specyfiki pracy w danym sądzie. Dlatego postępowanie przed Radą jest w istocie dwuetapowe i dotyczy oceny spełnienia poszczególnych kryteriów oraz dokonania na jej podstawie oceny całościowej. W konsekwencji nie można formułować zarzutu opierającego się na braku precyzyjnego zestawienia kwalifikacji kandydatów. Rola KRS w procesie nominacyjnym nie polega na mechanicznym sumowaniu określonych w ustawie punktów za poszczególne, precyzyjnie określone cechy kandydatów, lecz na autonomicznym i uznaniowym wyborze.

Jednocześnie podkreślić należy, że uzasadnienie uchwały KRS nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, w szczególności w przypadku wielości kandydatów, z jaką mieliśmy do czynienia w prowadzonym postępowaniu nominacyjnym. Wymagane jest dokładne omówienie walorów kandydatów wybranych, co do pozostałych dopuszcza się natomiast przedstawienie oceny ogólnej, sprowadzającej się do stwierdzenia, że pozostali kandydaci nie spełnili stawianych wymogów w takim stopniu, jak wybrany kandydat i dlaczego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 października 2014 r., III KRS 49/14; z 4 grudnia 2014 r., III KRS 65/14). Brak zatem odrębnej charakterystyki każdego kandydata, który nie został przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie, a także brak odrębnego wyjaśnienia przyczyn, dla których jego kandydatura nie została wybrana, nie narusza art. 33 ust. 1 u.KRS.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w sentencji.

a.s.